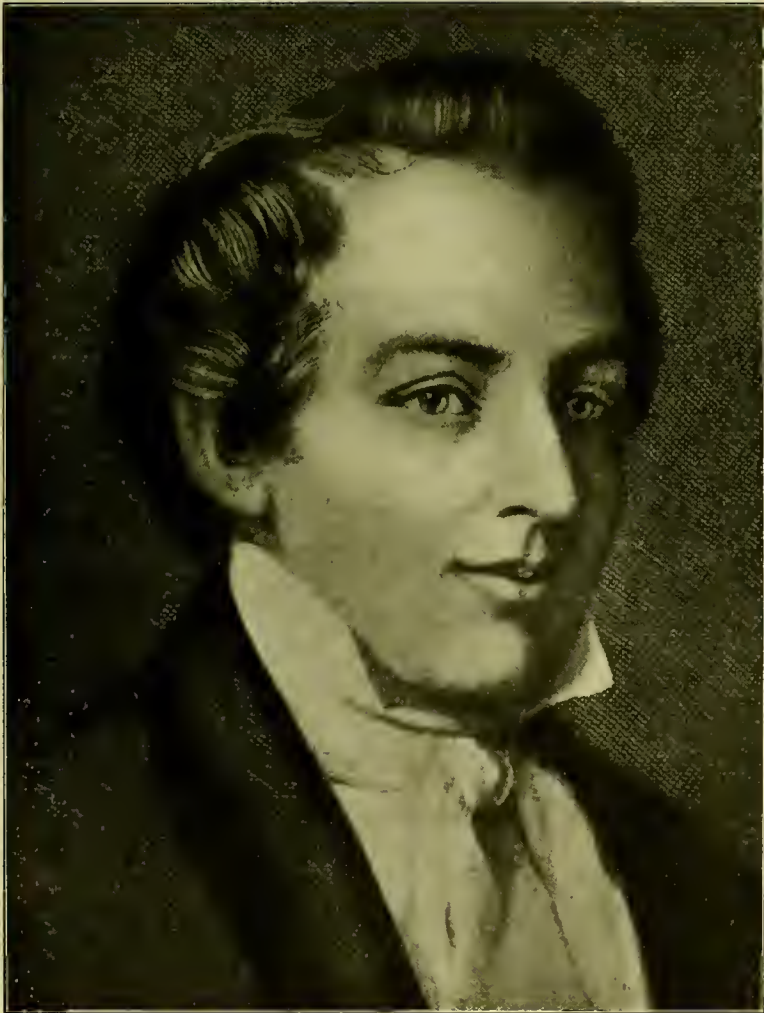

De Ster

De Profheet Joseph Smith

*105 jaar geleden gaf hij den Heiligen het Woord van Wijsheid
(Zie blz. 90)*

1 Maart 1938

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang

No. 5

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.50 per drie maanden, f 0.90 per half jaar en f 1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

»Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont? Zoo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden, want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt «
1 Korinthe 3:16-17.

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur
JOSEPH P. LAMBERT
Assistent
JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

	Blz.
DE BELOONINGEN VAN DRINKEN	
<i>Door Richard R. Lyman</i>	83
DE GAVE DES HEILIGEN GEESTES	
<i>Door Oud. Charles W. Penrose</i>	86
VADER VERGEET	
<i>Door W. Livingston Larned</i>	89
VAN DE REDACTIE:	
EEN LICHT TOT DE WERELD	
<i>Door Joseph P. Lambert</i>	90
WAAROM EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN?	
<i>Door Dr. Henry Eyring</i>	92
SCHATKISTEN	
<i>Door Prof. Harrison H. Merrill</i>	94
JEZUS DE CHRISTUS	
<i>Door James E. Talmage</i>	96
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	98
KERKNIEUWS VAN OVERAL	99
BIJ DE VOORPAGINA	99

DE BELOONINGEN VAN DRINKEN

door President RICHARD R. LYMAN van de Europeesche Zending
en Lid van den Raad der Twaalf Apostelen.

MEN HEEFT waargenomen, dat er voor het menschedom vijf groote verwoestende machten bestaan, n.l. armoede, oorlog, ziekte, misdaad en onmatigheid. Een onzer grootste couranten heeft geschreven, dat de alcoholhandel de toegewijdste en trouwste bondgenoot is van welk ander slecht element in ons sociaal leven dan ook; dat hij misdadigers heeft beschermd, het sociaalkwaad heeft versterkt en is er ingeslaagd, politici en juristen en wetgeleerden om te koopen.

Weldenkenden Heiligen der laatste dagen behoeft waarlijk niet te worden verteld, dat de moralen der Kerk ongewijzigd blijven en dat deze van de Kerkleden onthouding eischt van het gebruik van alle alcoholhoudende dranken, alsmede bier. Deze Kerk heeft zich altijd krachtig verzet en zal zich immer krachtig verzetten tegen het gebruik van bier, cocktails en welke soort drank ook, waarin zich die bedwelmende alcohol bevindt, welke ik beschouw als staatsvijand no. 1.

Dr. Bogen, zegsman op het gebied van symptomten, oorzaken en aard der verschillende ziekten, zegt: „Geen ander vergif veroorzaakt zoovele sterfgevallen of leidt tot of verergert zoovele ziekten zoowel lichamelijk als geestelijk, als alcohol”. Een zeker bekend Engelsch geleerde noemt vier Britsche medische schrijvers, die het alcoholisme beschouwen als een der vier groote gezondheidsplagen der moderne beschaving. Kanker, tuberculose en geslachtsziekten zijn de andere drie. Het schijnt nauwelijks mogelijk, dat een menscheijk wezen met bescheiden intelligentie zich zoo kan verlagen, dat hij zich aan de gevaren van een van deze vier plagen zou blootstellen. En toch is ieder glas bier, iedere cocktail of welke andere drank dan ook het zich blootstellen aan de eerste dezer vier verschrikkelijke kwelgeesten.

In onze Kerkorganisaties zullen wij blijven voortstrijden om den

jongen menschen bij te brengen, dat alcohol een gewoontevormend vocht is, dat de eerste slok het gemakkelijkst te weerstaan is; en dat hoewel weinigen alcohol met uiterlijke schade schijnen te gebruiken, toch door het gebruik er van nooit iemand flinker en verstandiger is of meer en beter werk levert, terwijl door het gebruik

PRESIDENT LYMAN komt in het bijgaande artikel, hetwelk is ontleend aan een zijner toespraken, sterk op tegen het gebruik van alcohol en zet met betrekking tot dit algemeen kwaad duidelijk het standpunt der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen uiteen.

Hij heeft zoowel met Kerkelijken arbeid als in het particulier- en beroepsleven het hoogtepunt van succes bereikt en is op het gebied van waterwerktuigkunde een van Amerika's vooraanstaande zegsmannen alsmede een bekend filosoof. Veel van zijn succes is te danken aan het strikt naleven van het Woord van Wijsheid, waarvan een der vereischte is het zich geheel en al onthouden van alcohol en de als gevolg daarvan lichaams- en geesteskracht en energie hebben het respect van duizenden, met wie hij in aanraking is gekomen, voor hem afgedwongen.

ontelbare duizenden, waarvan zeer velen de bekwaamsten en veelbelovendsten, geruineerd zijn. Wanneer de waarheid aangaande dezen staatsvijand no. 1 terdege zou worden begrepen, wanneer de schadelijke gevolgen op beide, gezondheid en karakter, werden beseid, dan zou men het gebruik er van vermijden en met dezelfde krachtige eenheid er tegen strijden, waarmede wij nu het gebruik van morphine tegengaan.

David Starr Jordan zegt: „De grondslag van onmatigheid is de poging om zich door drank een geluksgevoel te verzekeren, terwijl geluk niet bestaat.... Er is niets hopeloozer, dan het vruchteloos berouwen van een man, die drinkt en wensch, dat hij het niet zou doen.... De menschen drinken om te vergeten. Zij drinken om gelukkig te zijn. Zij drinken om dronken te worden. Soms is het een periodiek terugkeerende krankzinnigheid. Soms is het een chronische dorst. Wat het ook moge zijn, het genot er van verwoest het geluk van het leven; het verwoest juistheid van gedachten en handelen; het verwoest wijsheid en deugd; het verwoest geloof en hoop en liefde.

De drinker denkt niet alleen, dat zijn eerste dronk hem niet kan schaden, doch hij denkt, dat hij verstandiger, geestiger, handiger en bekwaamer is. Hij beseft niet, dat de drank schande en ziekte en dood heeft gebracht aan ontelbare millioenen en onuitsprekelijk verdriet aan hen, die aan deze millioenen verwant waren. Het gevolg van alcohol is de verlamming van het gezonde oordeel en deze verlamming begint met het eerste glas.

In 1917 werd er in het belang van 43 levensverzekeringmaatschappijen een studie gemaakt van de verslagen van twee millioen polishouders over een tijdvak van 23 jaar en men kwam tot de conclusie, dat alcohol onveranderlijk een hooger sterftecijfer aanwijst. Deze staatsvijand is geen aannemer des persoons. Voor hem beteekenen rang en stand niets. Er is geen mensch zoo rijk, dat deze staatsvijand hem zijn kapitaal niet kan ontnemen; geen verstand zoo helder, dat de drank zijn kansen op succes niet kan verminderen; geen menschelijk lichaam zoo gezond, dat door de drank zijn leven niet aanmerkelijk kan verkorten.

Een directeur van een groot zakenkantoor zeide onlangs: „Onze grootste moeite hebben wij heden met de drank”. Een andere zeide: „Wij kunnen deze vrouw niet in ons bedrijf gebruiken. Zij komt doorgaans dronken op haar werk.” Een man kwam

onlangs naar me toe om hulp, omdat hij zijn betrekking kwijt was. Hij was wegens dronkenschap ontslagen en hij was dronken, toen hij mij in tranen smeekte, in het belang van zijn vrouw en kinderen te handelen. Politie-autoriteiten zeggen me, dat er zelden een ongeval tusschen twee auto's zal voorkomen, wanneer niet een of beide berijders iets hebben gedronken.

„Ik betaal je direct 1000 dollar uit, als je het drinken laat”, zeide een rijk persoon tot zijn jongen vriend. Later antwoordde de jonge man: „Ik heb het geprobeerd. Ik heb mijn best gedaan. Ik heb het verloren. Ik kan niet!”

De man, die een slaaf van den drank is geworden, staat machteloos tegenover zichzelf. Hij heeft de

President Richard R. Lyman

machten van wil en zelfbeheersching verloren. Er zijn andere stoffen, die op een of andere manier op het menschelijk lichaam ongeveer dezelfde uitwerking hebben als alcohol, doch in de drie bijzonderheden, waarom hij onze grootste vijand is, staat alcohol alleen. Ten eerste is hij gemakkelijk te bereiden; ten tweede is hij gemakkelijk te gebruiken — hij is drinkbaar; en ten derde bedriegt hij den drinker in zijn gevolgen op zichzelf. In ons werk ter bestrijding van de drankgewoonte

kunnen wij, leden der Kerk, slechts slagen, indien wij vereenigd en hecht strijden voor onthouding, ja, algeheele onthouding.

Sommige menschen zijn geneigd te denken, dat een paar glaasjes drank de tong wat lossen maken en daardoor de conversatie interessanter wordt; doch heden, in deze eeuw van geleerdheid en intelligentie, stelt geen verstandig persoon noch iemand met middelmatige kennis belang in het gebabbel en den onzin van iemand, die dronken is. Geen mensch zou graag zijn tijd met zijn intiemen, zijn besten, zijn liefsten vriend doorbrengen, wanneer die vriend dronken of aangeschoten was.

Robert G. Ingersoll, die den ernst van het gebruik van sterken drank inzag, zeide: „Ik geloof, dat alcohol tot in zekere mate hen verlaagt, die het maken, die het verkoopen en hen, die het drinken”.

Ik dring er bij de Heiligen der laatste dagen met klem op aan, dat zij zich aan onze Kerkidealen houden, en in overeenstemming daarmede leven. Mogen wij immer in staat zijn te zeggen: „Heiligen der laatste dagen drinken geen sterken drank; omdat ik een Heilige der laatste dagen ben, drink ik niet.” Laat ons orthodox zijn. Orthodox zijn beteekent, dat deze en vele andere vragen immer bij voorbaat reeds voor ons beantwoord zullen worden op onze levensreis. Wanneer anderen aan „gezellig drinken” deelnemen, laat ons dan aan onze idealen vasthouden, zonder even te aarzelen om tot een beslissing te komen. Laat het voor eens en altijd hecht in onze gedachten geworteld zijn, dat Heiligen der laatste dagen nimmer drinken.

Wij dienen immer in ons hart een afkeer van het kwade te hebben. De weg welke tot macht en kracht leidt, is immer recht, rots- en stormachtig

geweest. Het zal immer waar blijven, dat de paden, welke gemakkelijk en op rozen gaan, immer leiden tot zwakheid en ellende. Het weerstand bieden aan verzoeking versterkt den geest; het versterkt de ziel. Mogen onze kinderen in staat zijn, met succes de tallooze en beproevende verzoeking van heden met succes te weerstaan. Het is het pad van rechtvaardigheid. Er is gezegd, dat geen persoon sterk en krachtig kan worden genoemd, tenzij hij geheel vrij staat van den strijd tegen verzoeking. En laat ons bij ons onderwijzen in gedachten houden, dat weerstand aan verzoeking van binnen uit moet komen. Wij kunnen niet door dwang onze kinderen goed maken.

Wat zal de noodige kracht, de noodige sterkte tot het weerstaan van verzoeking geven? Louter onderricht schijnt dit niet te kunnen doen. Een kennis van de wetenschap evenmin. Vele geleerden en wetenschappelijken hebben hun leven door den drank geruineerd.

De grootste macht, welke het menschelijk hart en menschelijk leven kan binnenkomen, is de macht van God. Deze, waaraan geleerdheid en onderwijs toegevoegd, zullen de noodige sterkte geven. Het is de leer en handeling der Kerk, het zijn de christelijke idealen, het is geloof in een leven na dit leven, het is een getuigenis van de goddelijkheid en doeltreffendheid van het herstelde Evangelie, welke het mogelijk zullen maken, de verzoeking van den drank te weerstaan.

Laat ons strijden, totdat wij dezen huidigen, bekenden staatsvijand no. 1 geheel hebben overwonnen, zoodat onze verkoren jonge menschen, veelbelovende jonge mannen en veelbelovende jonge vrouwen voor zijn verschrikkelijke verzoeking mogen bewaard blijven.

* * *

Een schrijver heeft gezegd: „De groote zwarte dingen, welke aan de horizon van mijn leven dreigden, trachtend te overwinnen, hebben eenvoudig gedreigd en meer niet. De dingen, welke mij mijn trein hebben doen missen, zijn altijd lief, zacht, aangenaam geweest, waarvan ik nooit in het minst bang ben geweest.”

DE GAVE DES HEILIGEN GEESTES

Door Oud. Charles W. Penrose

De gave des Heiligen Geestes is de grootste gave, door God op den mensch in het vleesch bevestigd. Het is de gezalfde van omhoog, welke alle dingen onderwijst. Het is de „blijvende getuige” van den Vader en den Zoon. Het is de geest van openbaring. Hij leidt in alle waarheid, brengt dingen uit het verleden in herinnering, maakt het huidige licht bekend en toont de te komen staande dingen. Zonder dien geest kan geen mensch God kennen en Jezus Christus, Dien Hij gezonden heeft, noch kan hij waarlijk en zonder twijfel zeggen, dat Jezus de Heere is. Dezen te ontvangen is de vierde stap of het vierde beginsel in het Evangelie van Christus. Deze gave van God wordt bevestigd door het opleggen der handen door mannen, van God geroepen en begiftigd met autoriteit om deze heilige verordening te bedienen. Geen mensch, hoewel geleerd, ervaren of wijs, kan uit zichzelf en in zijn eigen naam deze groote gave op anderen bevestigen. Hij mag zijn handen op hen leggen, doch zij zouden dien Geest niet ontvangen. Deze komt van God alleen. Hij zal eeren althetgeen overeenkomstig Zijn aanwijzingen door Zijn geautoriseerde dienstknechten wordt verricht. Het ontvangen van den Heiligen Geest is een begiftiging of gave van God, noodzakelijk tot zaligheid. Het natuurlijke licht of de inspiratie, bij de geboorte aan alle menscheid gegeven, is daaraan niet gelijk. Dat is het algemeen erfdeel van het mensdom, doch de gave van den Heiligen Geest is een hogere en grootere gift van de Godheid en werd slechts gegeven aan hen, die het Evangelie gehoorzamen en op de wijze, welke God zelf heeft gesteld.

Dat de gave des Heiligen Geestes wordt bevestigd door oplegging der handen en dat dit de methode overeenkomstig het Evangelie is, staat in het Nieuwe Testament duidelijk aangetoond. In het 8e hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen wordt een verslag gegeven van de be-

diening van Filippus, waarin het volgende voorkomt:

„Als nu de Apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes, dewelke afgekomen zijnde baden voor hen, dat zij den Heilige Geest ontvangen mochten. (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen; maar zij waren alleenlijk gedoopt in den naam van den Heere Jezus). Toen legden zij de handen op hen en zij ontvingen den Heiligen Geest.

En als Simon zag, dat door de oplegging van de handen der Apostelen de Heilige Geest gegeven werd, zoo bood hij hun geld aan, zeggende: Geef ook mij deze macht, opdat zoo wien ik de handen opleg, hij den Heiligen Geest ontvang. Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten verderve, omdat gij gemeend hebt, dat de gave Gods door geld verkregen wordt!” (Verzen 14-20).

In het 19e hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen wordt melding gemaakt, dat Paulus enkele discipelen in Efeze vond, die nog niet op de juiste wijze waren gedoopt. Hij gaf hun noodzakelijke instructies en wij lezen: „En die hem hoorden, werden gedoopt in den naam van den Heere Jezus. En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen en zij spraken met vreemde talen en profeteerden.” (Verzen 5, 6). Paulus vermaande Timotheus: „Om welke oorzaak ik u indachtig maak, dat gij opwekt de gave Gods, die in u is, door de oplegging mijner handen”. (II Timotheus 1:6).

De Heilige Geest is dezelfde in alle eeuwen en onder alle menschen. Zijn werkingen zijn eveneens dezelfde. In de dagen van de vroegere christelijke Kerk werden de vruchten van den Geest door de heiligen genoten. Zij worden aldus door den Apostel Paulus omschreven:

„Maar de vrucht des Geestes is

liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zoodanigen is de Wet niet." (Gal. 5:22, 23). „Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en eenen anderen het woord der kennis, door denzelfden Geest; en eenen anderen het geloof, door denzelfden Geest; en eenen anderen de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest, en eenen anderen de werkingen der krachten; en eenen

broeders! ijvert om te profeteeren en verhindert niet in vreemde talen te spreken". (1 Kor. 14:39).

Toen de opgestane Christus den elf apostelen hun groote zending opdroeg, zeide Hij tot hen: „Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden. En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: In Mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken. Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden." (Mark. 16:15-18). Deze gaven waren niet slechts voor die Apostelen, maar zouden „hen volgen, die gelooven". Christus gaf hen als het teeken van waar geloof in Hem en in Zijn woorden. Zij behooren tot Zijn kerk. Zij zullen niet teniet gedaan worden, totdat hetgeen volmaakt is, zal gekomen zijn en de zonen en dochteren van God hun Verlosser van aangezicht tot aangezicht zullen zien, zooals ze gezien worden en kennen, zooals ze gekend worden.

Een van de krachtigste bewijzen van het bezitten van den Heiligen Geest in de vroegere christelijke Kerk was de eenheid, welke hij vestigde. Ongeacht, wat de tegenstrijdige gelooven en de door de menschen ingestelde bestrijdende geloofsbelijdenissen van dien tijd waren vóór het ontvangen van den geest van het eeuwig Evangelie na den doop en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, zij werden allen één in Christus Jezus. Zooals Paulus aan de Efezen schreef: „Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkterwijs gij ook geroepen zijt tot eene hoop uwer beroeping. Eén Heere, één geloof, één doop. Eén God en Vader van allen, die daar is boven allen en door allen en in u allen." (Ef. 4:4-6). Want zoo velen, als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en

**Petrus' toespraak
op het Pinksterfeest**

*„Gij zult de gave des Heiligen
Geestes ontvangen.”*

anderen profetie; en eenen anderen onderscheidingen der geesten; en eenen anderen menigerlei talen; en eenen anderen uitlegging der talen. Doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, deelende aan een iegelijk in het bijzonder gelijkterwijs Hij wil." (1 Kor. 12:7-11).

Paulus vermaande de Heiligen: „Jaagt de liefde na en ijvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteeren" en nadat hij zijn redenen voor het geven van die instructies had beëindigd. „Zoo dan,

vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus”. (Gal. 3: 27-28). „En de vrede Gods heersche in uwe harten tot welken gij ook geroepen zijt in één lichaam en weest dankbaar.” (Kol. 3: 15). „Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit eene lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus; want ook wij allen zijn door éenen Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot éenen Geest gedrenkt.” (1 Kor. 12: 12-13). In Zijn gebed tot den Vader, dat allen, die in Hem geloofden, één mochten zijn, sprak Jezus van die eenheid als het bewijs aan de wereld, dat God Hem gezonden had (Joh 17: 21). Het groote doel van de gave des Heiligen Geestes was om in alle waarheid te leiden en den bezitter er van tot „eenheid des geloofs te brengen en de kennis van den Zoon van God.” Strijd, twist, verdeeldheid zijn niet de vruchten van den Heiligen Geest, doch komen van omhoog. „Want waar nijd en twistgierigheid is, aldaar is verwarring en alle booze handel.” (Jak. 3: 16).

De tegenwoordigheid en inspiratie van den Heiligen Geest met zijn gaven, manifestaties en goddelijk licht zijn de teekenen van geestelijk

leven en goddelijke aanname. Zonder den Heiligen Geest is er geen ware, levende Kerk van Christus op aarde. Hij kan op geen andere wijze worden verkregen dan die, welke God heeft aangewezen. Na de geboorte uit water maakt de geboorte uit den Heiligen Geest een mensch tot een nieuw wezen en lijft hem in bij de Kerk of het Koninkrijk van God. Zijn verschillende gaven zijn binnen zijn bereik overeenkomstig zijn geloof en ijver in het zoeken er naar. Zij zijn net zoowel in deze eeuw te verkrijgen als in eenig ander tijdperk het geval was. Door den Heiligen Geest kan het menschedom tot de kennis van God komen. In zijn licht kunnen de woorden en geschriften van geïnspireerde mannen duidelijk worden begrepen. De Bijbel is niet langer een verzegeld boek. De hemelen zijn niet gesloten voor de stervelingen. De duisternis vliedt voor hem en mysteries verdwijnen. Hij brengt vrede en rust aan de ziel. Hij doet het geestelijk begrip ontwakken en juichen. Hij ontvouwt de dingen der eeuwigheid en de heerlijkheden der onsterfelijkheid. Hij verbindt aarde en hemel. Hij vervult de ziel met onuitsprekelijke blijdschap en hij, die hem verkrijgt en behoudt, heeft grenzelooze weelde en het eeuwig leven!

* * *

HET LICHT DES GELOOFS

Ieder menschelijk wezen is geboren met het licht van geloof brandend in zijn hart zooals op het altaar. De Heere ziet, dat dat licht brandt tijdens de periode, voordat wij de jaren des onderscheids hebben bereikt. Wanneer de verantwoordelijkheid komt, dan besluit een elk onzer, hoe wij dat licht zullen voeden en verzorgen. Indien wij oprecht zullen leven, zal het licht branden, totdat het het geheele lichaam verwarmt en het gezondheid en kracht en geestelijk licht schenkt alsmede lichamelijke gezondheid. Indien wij onrechtvaardig leven, zal dat licht verzwakken en ten laatste geheel uitflikkeren. Toch is het mijn hoop en mijn geloof, dat de Heere nimmer zal toelaten, dat het licht des geloofs in het menschelijk hart geheel en al wordt gebluscht, hoe zwak het licht ook moge schijnen. De Heere heeft het zoodanig gesteld, dat er toch nog steeds een vonkje zal zijn, hetwelk met onderricht, met den geest van rechtvaardigheid, met liefde, met zachtheid, met voorbeeld, met het naleven van het Evangelie weer zal aanwakkeren, hoe duister de geest er ook uitgezien moge hebben. En indien wij er niet in slagen, hen onder ons te bereiken, wier geloof is verflauwd, zullen wij eveneens falen in een der voorname dingen, welke de Heere van onze handen verwacht. — Pres. J. Reuben Clark Jr.

VADER VERGEET

door W. Livingston Larned

LUISTER, JONGEN: ik zeg dit, terwijl je ligt te slapen, een klein vuistje onder je wang en de blonde krullen op je heet voorhoofdje geplakt. Ik ben alleen je kamer ingeslopen. Juist enkele oogenblikken geleden, toen ik in de bibliotheek mijn krant zat te lezen, kwam er een vreeselijk gevoel van berouw over me. Schuldig sta ik aan je bedje.

Hierover heb ik nagedacht, mijn jongen: ik ben norsch tegen je geweest. Ik heb op je geraasd, terwijl je je stond aan te kleeden om naar school te gaan, omdat je je gezicht zoo maar even met de handdoek afveegde. Ik gaf je een standje, omdat je je schoenen niet had gepoetst. Ik werd nijdig, omdat je een paar dingen op den grond liet slingeren.

Aan het ontbijt heb ik ook al gevit. Jij zat te knoeien. Je schrokte je voedsel naar binnen. Je legde je ellebogen op tafel. Je smeerde de boter te dik op je boterham. En toen je ging spelen en ik mijn trein moest halen, keerde je je om, zwaaide naar me en riep: „Dag, pappa!” en ik keek je leelijk aan en antwoordde: „Loop toch rechtop!”

's Middags begon het weer opnieuw. Toen ik naar huis kwam, zag ik, dat je op je knieën aan het knikkeren was. Er waren gaten in je kousen. Ik heb je voor je vriendjes vernederd, door je voor me uit naar huis te jagen. Kousen waren duur — en als je ze zelf moest koopen, zou je wel voorzigtiger zijn. Stel je voor, jongen, en dat van een vader!

Herinner je je, hoe je later, toen ik in de bibliotheek zat, heel kalmjes binnenkwam, met een droevigen

blik in je oogen? Toen ik over mijn krant naar je keek, ongeduldig, omdat ik gestoord werd, aarzelde je even aan de deur. „Wat moet je?” snauwde ik. Je zei niets,

toen was je weg, trippelde de trap op.

Wel, jongen, het was kort daarna, dat de krant me uit de hand glipte en een ziekelijke angst me overviel. Wat had de gewoonte van me gemaakt? De gewoonte van foutzoeken, van standjes-uitdeelen — dit was mijn belooning voor jou, omdat je een jongen bent. Het was niet, omdat ik niet van je hield; het was, omdat ik te veel van de jeugd verwachtte. Ik mat je naar mijn eigen jaren af.

En er was zooveel goeds en moois en waars in je karakter. Je kleine hartje was zoo uitgestrekt als de dageraad over de wijde heuvelen. Dit kwam tot uiting door je spontaan omhelzen en kussen van vanavond. Niets anders kan me vanavond meer schelen, jongen! Ik ben in het duister naar je bedje toe gekomen en daar beschaamd nedergekniel!

Het is een nederige boetedoening; ik weet, dat je dit alles niet zou begrijpen, als ik ze je had gezegd, toen je nog wakker was. Maar morgen zal ik een echte vader voor je zijn. Ik zal een echte kameraad voor je zijn, lijden, als jij lijdt, lachen, als jij lacht. Ik zal op mijn tong bijten, als ongeduldige woorden opkomen. Ik zal steeds maar weer opzeggen, als was het een van buiten geleerde les: „Hij is nog maar een jongen — een kleine jongen!”

Ik ben bang, dat ik je als man heb beschouwd. Toch zie ik nu, jongen, ineengedoken en vermoeid in je nestje, dat je nog maar een baby bent. Gisteren nog lag je in je moeders armen, je hoofd op haar schouder. Ik heb te veel gevraagd, te veel!

1 MAART 1938

VAN DE REDACTIE

EEN LICHT TOT DE WERELD

Indien u meer dan honderd jaar geleden geleefd had en een jongeman van nog geen dertig, geboren uit nederige ouders in een schaarsch bevolkt boschrijk gedeelte van de Ver. Staten, ongeleerd op het gebied der wetenschap en de wegen der wereld, die geen kennis bezat aangaande de geneeskunde of de wetenschap, toen onderwezen, had getracht, u te vertellen hoe te leven en wat te eten en te drinken, ten einde u lichamelijke en geestelijke gezondheid te verzekeren, wat zoudt u dan hebben gedaan? En als dezelfde jongeman zichzelf als een profeet van den levenden God had bekend gemaakt en beweerd, dat de door hem uitgegeven gezondheids-wetten door middel van rechtstreeksche openbaring van dat Op-gevozen tot hem waren gekomen, zoudt u hem en zijn leeringen dan hebben aangenomen, of hem als een bedrieger vervolgd?

Op 27 Februari 1833, 105 jaar geleden, verkondigde Joseph Smith, de jonge Mormoonsche profeet, aan zijn volgelingen, die de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen uitmaakten, een openbaring van den Heere, getiteld „Een Woord van Wijsheid”. Daarin wordt het gebruik van dranken, tabak, thee en koffie verboden; het eten van vruchten, groenten en granen wordt voorgeschreven en het vermeldt verder, dat vleesch slechts spaarzaam moeten worden genuttigd. In verband hiermede worden beloften gegeven, zooals het volgend uittreksel uit deze openbaring getuigt: „En alle Heiligen, die deze woorden zullen ter harte nemen en de geboden onderhouden..... zullen bekomen wijsheid en een uitgebreide kennis, ja ook verborgene schatten; zij zullen loopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput worden.”

Te dien tijde werden de dingen, in het Woord van Wijsheid genoemd,

overal in Amerika algemeen gebruikt. Het tijdperk van vooruitgang in de wetenschap en geneeskunde begon juist te dagen en de werkingen van het menschelijk lichaam waren nog een betrekkelijk mysterie. Dat het overmatig gebruik van alcohol na-deelige gevolgen had, werd algemeen erkend, doch het was ongerijmd te denken, dat het gebruik van tabak, koffie en thee lichamenlijk en geestelijk slechte gevolgen kon hebben. Hoe dan durfde een ongeleerde jongeman als Joseph Smith zulk een bewering te maken, en nadrukkelijk het gebruik van deze dingen te verfoeien? Zelfs eenige zijner volgelingen twijfelden, toen zij over het Woord van Wijsheid hoorden. Zij aanvaardden hem met betrekking tot de geestelijke zaligheid, doch had hij het gezag of de noodzakelijke kennis en wijsheid, om hen in tijdelijke zaken te raden?

Doch dat was 105 jaar geleden. Sinds dien tijd zijn op ieder gebied der onderzoekingen wonderlijke ontdekkingen gedaan, vooral in de wetenschap en de geneeskunde en de geleerden op dat gebied zijn tot het besef gekomen van de waarheid van het Woord van Wijsheid, zooals door Joseph Smith geopenbaard. Het menschelijk lichaam is doorgeschied en als gevolg hiervan kunnen geneeskundigen tot op verbazend juiste mate bepalen, welke uitwerking een zekere soort voedsel of drank op het lichaam heeft. Tallooze experimenten met dieren zoowel als duizenden levende menschelijke geestelijk, verstandelijk en moreel wrakken, getuigen aangaande de gevolgen van het gebruik van alcohol en tabak. Zeer geleerde en erkende geneesheeren en doctoren der geheele wereld bestrijden nu het gebruik van deze twee vijanden der gezondheid. Over alcohol wordt tot in bijzonderheden in een ander artikel in dit blad uitgeweid. De slechte gevolgen van nicotine, het vergiftigste

bestanddeel, in tabak te vinden en het tweede doodelijk vergif, den mensch bekend, kan als volgt worden opgesomd:

„Op het bloed, hetwelk ze zwak en dun maakt. Op de maag, waardoor de spijsvertering wordt verzwakt, de eetlust wordt ontnomen en ziekte het gevolg is. Op het hart dat verzwakt wordt en onregelmatigen arbeid verricht. Op de zintuigen — op het oog, dat verzwakt en zelfs geheel gezichtloos wordt; op het oor, waarop suizingen worden veroorzaakt en de menschen onmachtig maakt, scherp te luisteren. Op de hersens, door eerst de werking ervan te prikkelen en daarna te vertragen. Op de zenuwen, welke aan kracht en vatbaarheid verliezen. Op de binnenzijde van den mond, waardoor de amandelen uitzetten, terwijl het tandvleesch rood, droog, onnatuurlijk hard of sponsachtig wordt en krimpt; en het ergste van alles, kanker aan de lippen, tong enz. Op de longen, wanneer die vatbaar zijn, waardoor deze vatbaarheid wordt verergerd en het hoesten toeneemt”.

Neen, deze dingen komen niet alle opeens en niet alle rookers lijden er aan, dat is het verraderlijke van alles. Het is een langzaam proces en het slachtoffer van de tabakgewoonte beseft niet de gevaren welke te komen staan, totdat ze hem hebben gegrepen en ontkomen niet meer mogelijk is. Zooals een steen geen geheel huis kan opbouwen, zal een sigaret of sigaar niet de gezondheid van iemand verwoesten, maar het aanhoudend leggen van den eenen steen op den anderen leidt tot de voltooiing van het huis, zooals het rooken van de eene sigaret of sigaar na de andere leidt tot de verwoesting van het huis van den rooker — zijn lichaam.

En dat is niet het eenige. Het zou al vreeselijk genoeg zijn, wanneer slechts zijn lichaam werd aangetast, doch het heeft ook invloed op zijn geest, zijn verstand en zijn moralen, het maakt hem de slaaf van het kruid.

Hij denkt, dat hij zonder dat niet kan leven en zonder het gebruik er van wordt hij nerveus, prikkelbaar, minder helder van denken,

minder bekwaam zijn zaken af te handelen, minder in staat, een waar echtgenoot en vader te zijn. Voor den slaaf is er geen waar geluk en echte vreugde in het leven, omdat hij door het slaaf-zijn zijn gezondheid verliest en de geestelijke waarden veronachtzaamt. Wat de geneeskundigen en geleerden heden weten, wist de nederige jongeman, die zeide, dat hij een profeet was, 105 jaar geleden. Hij wist het met stelligheid, omdat hij zijn mededeelingen ontving van de bron van alle kennis en wijsheid — God.

Het Februari-nummer van „The Reader's Digest”, een tijdschrift, welks oplage de millioen overtreft en over de geheele werd door Engelsch sprekende menschen wordt gelezen, behelst een artikel, getiteld „Een stap naar een levendiger ouden dag”. Het artikel haalt Dr. Irving Fisher, professor emeritus in de Economie van Yale-universiteit in de Ver. Staten en een bekend zegsman op dat gebied, aan. Het luidt als volgt:

„Kortgeleden zag Prof. Fisher enkele statistieken, waarin het Mormoonsche sterftecijfer met dat van zes vreemde landen werd vergeleken. De cijfers waren zeer ten gunste van de Heiligen der laatste dagen. Hun cijfer van kanker en van nier- en zenuwziekten was meer dan de helft zoo laag als dat van de andere landen.

Nu is Utah een gezonde streek om te wonen”, zeide Prof. Fisher, „daarom vergeleek ik het sterftecijfer van de „Mormonen” met dat van niet-Mormonen in denzelfden staat. Het was 70 procent lager!

Ik denk, dat ik de reden weet. Joseph Smith, grondvester van den godsdienst, schreef een boek: „Woorden van Wijsheid”, waarin hij voor zijn volgelingen enkele regels vastlegde. Zij hielden in: geen alcoholische dranken, thee, koffie of tabak. Hij drong aan op het matig gebruik van vleesch, doch adviseerde een groote hoeveelheid groenten en fruit. Daar hebt u een massa-demonstratie van het gevolg van een eenvoudig leven, en ik weet, dat de Mormoonsche groep bekend is voor het aantal krachtige oude menschen”.

(Zie vervolg op blz. 93).

WAAROM EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN?

door Dr. Henry Eyring

De wereld kan worden vergeleken met een groot gebouw, gevuld met mensen, die niet in staat zijn om de vensters te bereiken, hoog boven den grond, tenzij zij gewillig en in staat zijn, een bijna boven-menschelijke poging te doen.

Aan het eene einde is een ingang. Hier zien wij de kleinen binnenkomen, opgroeien, arbeiden en oud worden en de meesten hunner zullen nimmer den strijd wagen om de vensters te bereiken, waar zij een glimp zouden kunnen opvangen van de anderszins onzichtbare wereld, welke hen omringt. Inplaats daarvan praten zij met elkander en daar zij niet iemand hebben gevonden, die werkelijk door de vensters heeft gekeken, komen zij tot de slotsom, dat er waarschijnlijk in het geheel niets is en dat de verhalen, door groote mannen weergegeven, die door hun strijd en moeite een blik in de wereld daar hebben geslagen, de verzinsels van dwazen en schelmen zijn.

Ondanks dezen twijfel echter blijven de verhalen voortleven. Enkelen hunner vertellen van profeten, die hebben gepoogd de vensters te bereiken en daadwerkelijk hebben gesproken tot den Vriendelijken Vader, Die allen geschapen heeft. Hij heeft het zeer druk met Zijn andere kinderen, die alreeds van dit en andere gebouwen naar den tuin gekomen zijn. Hij glimlacht tot Zijn dappere zonen en geeft hun woorden van aanmoediging, om aan Zijn andere kinderen te geven. Hij zegt hun, hoe een school op te richten, om hen voor het komende leven voor te bereiden. Enkelen der profeten hebben in hun ijver om hun broeders te helpen, een spiegel tegen het venster geplaatst zoodanig, dat het visioen, hetwelk zij hebben gezien, wordt weerkaatst en hopen daardoor de verdoodden aan te moedigen. Deze spiegel, welke de geest van den profet is, weerkaatst de stralen, gevormd door het gesproken of geschreven woord en het resultaat is op zijn best nog onvolmaakt. In het gunstigste geval is de weerkaatsing

een beneveld en onduidelijk beeld van de schitterende werkelijkheid.

Het beeld wordt weder opgevangen door enkelen onzer op den geestelijken spiegel, welke onze geest is en na een tweede verdraaiing slaan wij een blik in de andere wereld. Geen wonder, dat men schijnbare barsten vindt en onbestaanbare dingen. Na enkele eeuwen veranderen de woorden zelf van beteekenis; doch de profet kan slechts woorden en ideeën gebruiken, welke beiden

Dr. EYRING is professor in genees- en scheikunde aan de Princeton universiteit, een der oudste en bekendste universiteiten in de Ver. Staten. Kortgeleden bracht hij verscheidene maanden in Engeland door onder de auspiciën van het Rockefeller-fonds, waar hij voor verschillende universiteiten en wetenschappelijke clubs lezingen hield. In het kerkelijk leven is hij president van de New Brunswick-

gemeente van de Oostelijke Staten-zending en in dit kort doch beteekenisvol artikel geeft hij één reden, waarom hij een Heilige der laatste dagen is.

hij en zijn toehoorders begrijpen, indien de weerkaatsing kan worden ontdekt.

Deze woorden of ideeën kunnen worden vergeleken met de verschillende kleuren van het spectrum. Op zijn best kunnen wij slechts een smalle streep van het spectrum zien en enkelen onzer zijn door onze zorgeloosheid en veronachtzaming kleurenblind, zoodat, hoe wij ook pogen, onze verkeerde spiegel ons niets omtrent de geestenwereld zegt.

En in onze ergernis of verwaandheid denken wij, dat iedere spiegel juist zoo verkeerd is als de onze.

Het gevolg is, dat in het gebouw vele scholen worden opgericht. Enkele der scholen nemen den eenen profeet aan en enkele een anderen en sommigen worden door ijverzuchtige en zelfzuchtige menschen misleid. Er is een verbazingwekkende eigenschap van de meeste dezer scholen of kerken, welke zooals het mij toeschijnt, af te keuren zijn voor menschen, die wèl-voorbereid den tuin willen betreden. Het is deze: Ondanks de wijzigingen in de ondervinding en de gewoonten van denken en zelfs de verschillende talen dezer menschen, zeggen deze scholen, dat wij geen openbaringen meer noodig hebben. Zij zeggen, dat de menschen vroeger wel tot aan de vensters klommen en uitzagen op den tuin en inspiraties en in-

structies ontvingen voor zichzelf en hun medemenschen, maar dat heeft zich alles gewijzigd. Ongeveer 2000 jaar geleden besloot de Vriendelijke Vader, dat wij geen verdere leeringen noodig hadden, zoodat Hij de blinden neerliet en ons aan onze eigen uitvindingen overliet en aan onze onvolmaakte verslagen omtrent de visioenen van het verleden.

Doch er is ten minste nog een school, welke gelooft, dat haar groote mannen nog tot aan de vensters kunnen opklimmen en de noodige leering ontvangen — dat de gordijnen niet zijn neergelaten. Ik ben dankbaar voor een Vriendelijke Voorzienigheid. Die Mij heeft toegestaan, naar die school te gaan. Welk een belangrijke reden, om Heilige der laatste dagen te zijn. Laat ons, wanneer opgeroepen, niet onbevoorbereid dien tuin betreden.

* * *

Een licht tot de wereld

(Vervolg van blz. 91)

Aan hun vruchten zult ge ze kennen. Feiten liegen niet. De vruchten van strikte gehoorzaamheid aan het Woord van Wijsheid zijn een gezonder en levendiger oude dag, verstandelijk, geestelijk en lichamenlijk, alsmede gezondheid en geluk op den levensweg. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen heeft sinds de organisatie der Kerk in 1830 zeven presidenten gekend. De profeet Joseph Smith werd het slachtoffer van het geweld van het gepeupel, vóór hij zijn veertigsten geboortedag bereikte, doch hij was een schitterend voorbeeld van lichamelijke gezondheid en marnelijkheid. Ondanks een inspannend pioniersleven werd Brigham Young 76 jaar. John Taylor werd 79, Willford Woodruff 91, Lorenzo Snow 87 en Joseph F. Smith werd 80 jaar, terwijl zij allen tot aan hun dood toe actief zijn geweest. Heden staat President Heber J. Grant aan het hoofd der Kerk, een bijna volmaakt voorbeeld van gezondheid, levens-

kracht en vuur, terwijl hij op zijn 82e jaar zijn dagelijksche werkzaamheden nog verricht. Een vereenigd getuigenis aangaande de vruchten van een rein leven!

De Heiligen der laatste dagen dienen overal in te zien, dat het Woord van Wijsheid voor hun eigen voordeel en nut werd gegeven. Honderdvijf jaar lang hebben zijn waarheden de heiligen geleid in zaken betreffende de tijdelijke zaligheid. Ouders dienen hun kinderen te onderrichten over de belangen, welke men heeft bij het gehoorzamen aan zijn leerstellingen. Indien zij zelf levende voorbeelden zijn, zullen hun woorden vruchtbaren grond vinden in het hart van hun kinderen. Het is eveneens de plicht alsmede het voorrecht van iederen Heilige der laatste dagen, anderen met betrekking tot die gezondheidswet in te lichten, opdat zij de zegeningen mogen ontvangen, beloofd aan hen, die zijn leeringen nakomen. — Joseph P. Lambert.

SCHATKISTEN

door Professor Harrison H. Merrill van de Brigham Young Universiteit

IEDERE VROUW heeft te eeniger tijd in haar leven, hetzij in werkelijkheid of in verbeelding, een schatkist gehad. Deze schatkist is een geliefkoosd iets, waarin van tijd tot tijd waardevolle dingen gaan — tafellinnen, dekens, serviezen — tegen de komst van den grooten dag.

Ik heb altijd aan het praktische van een goede schatkist gedacht.

Ik heb enkele van die schatkisten gezien. Mooi waren ze om het zijne cederhout, waarvan zij waren gemaakt en om de schoone droomen, waarmede ze waren gevuld. Wanneer een vrouw trouwt, worden deze opbergplaten van de droomen der toekomst vaak schuilplaatsen voor de schatten van het verleden. Zoo dient het ongetwijfeld te zijn. De droomen zijn uitgekomen en de herinneringen aan de vruchten er van zijn dierbaar.

In dien tijd neemt een verschillend soort schatkist de plaats van de houten in. Het is een lief klein hoofdje, waarin twee schattige oogen staan, aan weerszijde van een veelbelovend iets, dat later een goed gevormd neusje boven een rozenrood mondje zal zijn.

Het meisje, dat eens droomde van haar waardevol linnen en zijde, droomt nu van haar schat van vleesch en bloed. Ze weet, dat ergens geheimzinnig in het hoofdje verborgen, een verstand schuilt, dat eens tot een persoonlijkheid zal opgroeien. Ze weet, hoe fijn het mechanisme is, indien het een mechanisme is, hoe vatbaar het is voor indrukken. Dat is, ze weet, — als ze een verstandig droomstertje is met droomen, welke nog niet zijn uitgekomen — droomt van een schoon, welgemanierd meisje, die eens een verantwoordelijke, gevoelige vrouw zal worden, of van een flinken jongen, die eenmaal president zou kunnen zijn.

Ongelukkigerwijze zal als gevolg van al te groote zucht van die kleine hersentjes naar materiaal, waarmede ze kunnen worden ge-

voed, menigmaal een woord of blik of daad naar de kleine „schatkist” verhuizen, welke de trotsche moeder onbekend blijven. Daarnaast tracht ze dikwijls weloverdacht iets in het kinderverstand te laten doordringen, dat in werkelijkheid dat verstand te boven ging of door andere belangen op den achtergrond geraakte.

Iedere ijverige moeder ziet, naar ik hoop, wanneer ze naar haar zootje of dochtertje kijkt, in hem of haar een sociaal leider, een invloedrijk persoon in zijn omgeving. Echter handelt menig ouder, alsof ze verwacht, dat die invloed een verkeerde invloed zal zijn. Ze zegt

dien zoon of die dochter, hoe te handelen en dan handelt ze zelf op de tegenovergestelde manier, verwachtend, dat haar woorden doel zullen treffen en haar daden niet.

Ik sta verbaasd en bewonderend en vernederd in het bijzijn van een baby — ieders baby. Dat is het verbazingwekkende — ieders baby.

Want sommigen der minstbelovenden zijn wonderen der wereld geworden, en sommigen van de veelbelovenden werden de teleurstelling van ouders en de wereld. Wie kon b.v. hebben gedroomd, dat het slavenkind eenmaal een van 's-wereld grootste leiders en wet-

gevers zou worden; wie zou hebben kunnen voorspellen, dat de kleine schatkist in de driehoekige Kentucky-hut als held in marmer zou worden geplaatst en voor eeuwig in de welvaart van zijn land en in het hart van zijn landgenooten zou voortleven.

Natuurlijk blijft het oude argument te hooren en wordt de oude vraag gesteld: Hoeveel van hetgeen Lincoln heeft gemaakt, wat hij was, werd in hem geboren; hoeveel werd door zijn onderwijs en omgeving hem bijgebracht? Tot op heden kan niemand die vraag definitief beantwoorden, doch wij hebben voldoende gronden om aan te toonen, dat de omgeving belangrijk is. Lincoln stond op en verklaarde trotsch: „Al, wat ik ben en al, wat ik hoop te zijn, ben ik mijn engelachtige moeder verschuldigd.” Daar zij stierf, toen hij negen jaar oud was, moet zij heel veel zorg aan haar kleine Kentucky-„schatkist” hebben besteed. Welk een droomenvuller was hij!

Een moeder staat vooraan. Ofschoon zij ongetwijfeld niet verantwoordelijk is voor al de ongelijksoortige ideeën, welke in haar geliefde „schatkist” worden verzameld, is ze voor vele er van toch wel verantwoordelijk. Ze kan geheel onschuldig, onwetend onschuldig hebben gehandeld, toen zij een wending aan de denkwijze van het kind gaf, welke te eeniger dage tot een ramp kan leiden; doch de natuur verontschuldigt jammer genoeg geen onschuldigheid. Het maakt geen verschil, hoe onschuldig men is aan de schade, welke wordt veroorzaakt door het leggen van een hand op een heete kachel, hij zal verbranden, als men het doet.

Deze kleine „schatkisten” zijn in hun aard zoo sponsachtig, zoo absorbeerend, dat zij alles opzuigen, wat op hun weg komt. Het is een verstandige moeder, die van tijd tot tijd eens in de „kist” snuffelt om te zien, wat er alzo is ingegaan en dan verstandig wat van het vuil er uit verwijdert, dat schade zou kunnen aanrichten.

Wellicht is het kind, wanneer hij wat grooter wordt, te hebzuchtig, hij „vindt zoo nu en dan iets” — brengt

tollen en knickers en centjes mee naar huis, welke hij ergens „gevonden” heeft. Kleine handelingen als deze bederven soms den ganschen inhoud van de „schatkist”.

Maria zag haar jongen spelen; ze hoorde Zijn woorden en verborg Zijn daden en woorden in haar hart, want het waren goede daden, goede woorden. Ik vraag me af, of zij soms kleine verkeerde ideeën moest verwijderen, welke in het brein van haar Zoon waren opgekomen? Sommige menschen zouden roepen: „Heiligschennis!” Doch Paulus zeide: „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden, en geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden” (Hebr. 5:8-9). Welnu, ik weet zeker, dat ik genoeg heb gebabbeld met mijn lezers om hen ook maar eenigszins te laten begrijpen, wat ik wilde zeggen. Het is eenvoudig dit: Wanneer een meisje trouwt, wordt haar oude schatkist van hout vervangen door een kleine, veel meer waardevoller van vleesch en beenderen en hersens en dat, wanneer ze een goede moeder is, zij groote droomen voor haar kleintjes heeft; zij ziet ze op belangrijke plaatsen als goede mannen en vrouwen en dientengevolge vervult ze blijmoedig en gebedsvol de vreugdevolle taak om de kleine „schatkistjes” met juiste dingen te vullen — ideeën, welke de wereld alsmede de persoonlijkheid maken en bouwen. Wanneer de tijd komt, zendt zij ze naar school en Zondagsschool voor verdere bewerking. Ik heb getracht te zeggen, dat wij niet altijd de dingen kunnen krijgen, die wij graag zouden willen hebben voor de kleine „schatkisten”; dat wij vaak onwetend ideeën er in bergen, welke moeite zullen veroorzaken, indien ze niet op verstandige wijze worden verwijderd, alvorens een karakter is misvormd.

Mijn raad van hoe een schatkist van deze soort te vullen, moge niet veel waard zijn, doch hier is hij: Ik geloof, dat de vader en de moeder hiertoe een normaal oprecht leven moeten leiden zonder opschik of opschroeverij. Zij dienen te weten, dat het leven van een goed leven de

(Zie vervolg op blz. 99).

JEZUS DE CHRISTUS

door James E. Talmage

HOOFDSTUK XXVII.

(Vervolg)

Dit trachtten de godsregeering als een systeem noch de bedienaars er van ooit te doen. De herder, die bemerkt, dat het schaap is afgedwaald, denkt niet aan een berisping of straf; integendeel „als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijne schouders, verblijd zijnde. En te huis komende, roept hij de vrienden en de geburen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.”

Een directe toepassing van de gelijkenis komt in des Heeren korte toespraak tot de Farizeën en schriftgeleerden voor: „Ik zeg ulieden, dat er alzoo blijdschap zal zijn in den hemel over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekeering niet van noode hebben.” Waren zij de negen en negentig, die door hun gevoel van eigenwaarde niet waren afgedwaald, „rechtvaardigen, die de bekeering niet van noode hebben?” Sommige lezers zeggen, dat zij uit des Meesters slotwoorden deze opmerking van rechtvaardig sarcasme hebben verklaard. In het eerste gedeelte van de geschiedenis verschijnt de Heere zelf als de bezorgde Schaapherder en door eenvoudige aanvulling wordt Zijn voorbeeld zoodanig, dat de theocratische leiders dit dienen na te streven.

Zulk een begrip stelt de Farizeën en schriftgeleerden als herders voor inplaats van als schapen. Beide uitleggingen zijn aannemelijk; en met betrekking tot de plaats en plicht van de arbeidzame dienstknechten van den Meester in alle eeuwen is een elk dezer van waarde.

Zonder onderbreking in het verslag gaat de Heere van de geschiedenis van het verloren schaap over naar de gelijkenis van den verloren penning.

„Of wat vrouw, hebbende tien penningen indien zij een penning verliest, ontsteekt niet eene kaars en keert het huis met bezemen en zoekt naarstiglijk, totdat zij dien vindt? En als zij dien gevonden heeft, roept zij de vriendinnen en de geburinnen samen, zeggende: „Weest blijde met mij; want ik heb den penning gevonden, dien ik verloren had: Alzoo, zeg Ik ulieden, is er blijdschap voor de engelen Gods, over één zondaar, die zich bekeert”.

Tusschen deze gelijkenis en die van het verloren schaap zijn er zekere opvallende verschillen, ofschoon de les in een elk en in het algemeen dezelfde is. Het schaap was door eigen schuld

afgedwaald; de penning¹⁾ had men laten vallen en was dus als gevolg van onattentheid of schuldige slordigheid van de zijde van den eigenaar verloren. De vrouw, die het verlies bemerkt, legt een ijverig zoeken aan den dag; ze veegt het huis en leert wellicht van de vuile hoeken, stoffige inhammen, hoekjes vol spinwebben, welke zij door haar zelfvoldaanheid als een uiterlijk schoon en precies huisvrouw geheel vergeten had. Haar zoeken werd beloond door het terugvinden van het verloren geldstuk en is het schoonhouden van haar huis ten goede gekomen. Haar vreugde is gelijk aan die van den herder, die verheugd met het schaapje op den schouder naar huis gaat — de eens verlorene was teruggevonden.

De vrouw, die door haar zorgeloosheid den waardevollen penning had verloren, kan als de godsregeering van dien tijd worden voorgesteld en de Kerk als een instelling in een bedeeingstijdperk; dan zijn de zilverstukken, waarvan een elk een gangbaar muntstuk is, waarop de beeltenis van den grooten Koning staat, de zielen, aan de zorg der Kerk toevertrouwd; en de verloren penning symboliseert de zielen, welke worden veronachtzaamd en tenminste voor zekeren tijd uit het gezicht verloren door de gezaghebbende bedienaars van het Evangelie van Jezus Christus. Deze krachtige voorbeelden werden gevolgd door een, nog rijker aan beeldspraak en door nauwkeurige bijzonderheden indrukwekkender. Het is de nimmer te vergeten gelijkenis van den verloren zoon²⁾.

„En Hij zeide: Een zeker mensch had twee zonen. En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader! geef mij een deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed. En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles vergaderd hebbende, is weggereisd naar een vergelegend land en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk. En als hij alles verteerd had, werd er een groote hongersnood in dat land en hij begon gebrek te lijden. En hij ging heen en voegde zich bij een van de burgers deszelfs lands; en die zond hem op zijn land, om de zwijnen te weiden. En hij begeerde zijnen buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien. En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijnen vader gaan en ik zal tot hem zeggen: Vader! ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor u en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als eenen van uwe huurlingen. En opstaande, ging hij naar zijnen vader.

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Dat het verloren zilverstuk een geldstuk was en geen stukje ongestempeld muntmetaal of een ornament, blijkt uit het origineele woord „drachma”, een zilverstuk. Zie hoofdstuk 24.

²⁾ Luk. 15: 11-32.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Amsterdamsche conferentie

Zaterdag en Zondag, 12 en 13 Februari, werden in Amsterdam vergaderingen van de Amsterdamsche districts-conferentie gehouden. Zaterdagavond kwamen de leden van de Priesterschap en Z.H.V. bijeen, waarin tijdens hun afzonderlijke vergaderingen aanwijzingen en aanmoediging werden gegeven. In de Priesterschapvergaderingen alsmede tijdens de Zondagavondbijeenkomst drong Pres. Murdock er bij de leden op aan, een familie- of huisavond te organiseeren eenmaal per week, ten einde familie-eenheid en goede verstandhouding onder de leden te bevorderen. Daarbij raadde hij aan, dat een elk lid der familie gelegenheid zou worden gegeven, aan die familieavonden hun aandeel te geven, terwijl de ouders werden aangemoedigd, met hun kinderen de standaardwerken onzer Kerk te lezen en te bestudeeren.

Later op den Zaterdagavond werd in de groote zaal een speciaal programma gegeven. Dit stond onder leiding van de Zondagsschool en bestond uit verscheidene muzieknummers alsmede de vertooning van twee natuurfilms, opgenomen in de Zwitsersche Alpen.

Zondag werden drie vergaderingen gehouden, welke zoowel door lokale leden alsmede bezoekers vanuit andere gemeenten waren bezocht. Men hoorde van dertien zendelingen, verscheidene plaatselijke leden en leden van de zendingsbesturen, alsmede van Oud. Owen D. Clegg, president van het Amsterdamsche district, welke van deze conferentie de leiding had, en President Murdock. De muzikale nummers bestonden uit het zingen der vergadering, een pianosolo door Zr. Willy Verstrate, een vioolsolo door Br. J. Hut en liederen door het Amsterdamsche koor.

Utrechtsche conferentie

De Utrechtsche conferentie is vastgesteld op Zaterdag en Zondag, 12 en 13 Maart. Vergaderingen voor de Priesterschap en Z.H.V. zullen Zaterdagavond om 7 uur worden gehouden in eigen zaal, Wittevrouwensingel 92.

Op Zondag zullen drie bijeenkomsten worden gehouden in het Gebouw van K. en W. Mariaplaats te Utrecht. Deze bijeenkomsten vangen aan om 10 uur v.m., 3 en 7 uur n.m. Oud. Joseph D. Hodges, president van het Utrechtsche district, heeft de leiding van deze conferentie en de voorbereidingen te treffen.

Benoemingen en verplaatsingen

Op 1 Maart gaan de volgende aanstellingen en verplaatsingen in:

Oud. Frank B. Jex, die thans de zending afreist, ten einde de zendelingen te bezoeken en de boeken der hulporganisaties na te zien, werd als overziener der Zondagsscholen ontslagen, terwijl Oud. J. Paul Vorkink vanuit Haarlem naar het Zendingskantoor is overgeplaatst, om dit ambt waar te nemen.

Oud. Harry Kranendonk werd vanuit Schiedam eveneens naar het Zendingskantoor geroepen.

Oud. Clyde Beckstrom werd vanuit Haarlem naar Schiedam overgeplaatst en zal aldaar als gemeentepresident werkzaam zijn. Oud. Cornelis Barton werd van den Haag naar Utrecht overgeplaatst; Oud. Lawrence W. Morgan van Utrecht naar Apeldoorn; Oud. Lynn Brown van Dordrecht naar Utrecht en Oud. E. Kent Mathews van Rotterdam-Zuid naar Groningen.

Ontslagen

Broeder Rinze Schippers werd eervol als tweede raadgever in het Genealogisch Zendingsbestuur ontslagen.

* * *

Zij, die op de bergen wonen, hebben een langeren dag dan zij, die in de vallei wonen. Soms is alles, wat wij behoeven, om onzen dag schooner te doen zijn, wat hooger stijgen.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

DE MANTI-TEMPEL zal dezen zomer haar gouden inwijdingsfeest vieren. Op 21 Mei zal het 50 jaar geleden zijn, dat Pres. Lorenzo Snow in 1888 dezen tempel inwijdde. Tijdens de derde week van Juni zal dit feit worden herdacht, waartoe reeds plannen in voorbereiding zijn, en duizenden menschen worden verwacht. Er is een schouwspel in bewerking, hetwelk de historische voorvallen tijdens de vestiging in dit land zal weergeven. Dit zal waarschijnlijk in een openlucht-theater dicht bij den tempel worden opgevoerd, terwijl dit van voetlichten en verdere benoedigdheden zal worden voorzien.

MEER DAN drie miljoen dollar werd in het jaar 1937 door de Kerk uitgegeven aan bouwdoeleinden, zulks volgens een rapport, door Presideerenden Bisschop Sylvester

Q. Cannon uitgegeven. Het was het grootste bouwjaar, hetwelk de Kerk ooit heeft gekend. Van dit bedrag werd 2.600.000 dollar besteed aan nieuwe Kerkgebouwen, restauratie, reparaties, meubilair en verdere benoedigdheden, terwijl de 400.000 dollar voorzagen in algemeene bouwdoeleinden. Een aantal nieuwe gebouwen van 241 viel onder dit programma, waarin begrepen nieuwe kerkgebouwen, seminaries, instituten en ziekenhuizen. Het werd uitgevoerd in de Ver. Staten, Canada, Mexico, Groot Brittannië, Holland, België, Zuid-Afrika, Zuid-Amerika, Hawai en de meeste eilanden der Zuidzee. Het is te verwachten, dat een zelfde of grooter bedrag dit jaar zal worden besteed en dat met den bouw van de twee nieuwe tempels in Idaho en Californië een aanvang zal worden gemaakt.

* * *

Schatkisten

(Vervolg van blz. 95)

eenige manier onder den hemel is om een goed leven te onderwijzen. Zij dienen hun idealen te vormen door hun levenswijze en te verwachten, dat hun kinderen volgens die idealen zullen leven, niet volgens wat zij onderrichten.

Dr. George H. Brimhall gebruikte

deze woorden: „Uw daden klinken zoo schel, dat ik uw woorden niet kan hooren.”

Schatkisten, ja — en hoe waardevol zijn ze, wanneer juist gevuld met degelijke, gezonde idealen, welke de wereld maken en vermaken.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Als jongeman profeteerde Joseph Smith, dat zijn naam voor goed en kwaad over de geheele wereld bekend zou worden. Meer dan een eeuw reeds is deze profetie in vervulling gegaan, want de menschen in bijna ieder beschaafd land hebben van den „Mormonenprofeet” gehoord — sommigen hebben hem als van God gezonden aanvaard en anderen hebben zijn naam beklad.

Of de menschen zijn naam voor goed of voor kwaad kennen, ieder redelijk en weldenkend mensch erkent de groote waarde van de openbaring, bekend als het Woord van Wijsheid, hetwelk door hem op 27 Februari 1833 werd ontvangen en hetwelk sinds dien tijd voor ieder getrouw Heilige der laatste dagen alsmede voor velen, die geen leden der Kerk zijn, een gezondheidscode is geweest.

Vergaderplaatsen van de Heiligen der Laatste Dagen.

Almelo

- 3e Westerdokstraat 25.

Amsterdam

- Weteringschans 101.

Apeldoorn

- Leeuwerikweg 36.

Arnhem

- Boulevard Heuvelink 179.

Delft

- Koornmarkt 21.

Den Haag

- Loosduinschekade 11.

Den Helder

- Jansen Dwarsstraat 8.

Dordrecht

- Museumstraat 23.

Utrecht

- Witte Vrouwensingel 92.

Gouda

- Keizerstraat 7.

Groningen

- Poelestraat 54.

Haarlem

- Nieuwe Gracht 66.

Leeuwarden

- Nieuweburen 126.

Leiden

- Gerecht 10.

Rotterdam

- St. Janstraat 15a.

Rotterdam-Overmaas

- Hoek van Bas Jungeriusstraat
en Blankenburgstraat.

Schiedam

- Lange Haven 59a.

Wilt u een

Boek van Mormon

voor 10 cents??

- Van 15 Februari tot 15 April zal iedereen, die een BOEK VAN MORMON koopt tegen den gewonen prijs van f0.90, een tweede exemplaar kunnen ontvangen voor f0.10. Dus...

- ZESTIG DAGEN LANG
2 BOEKEN VAN MORMON
VOOR EEN GULDEN!!

- Doet dit inspireerende en interessante boek uw familieleden en vrienden cadeau. Het is een mooie aanwinst voor uw boekenkast en versterking van hart en ziel.

FAMILIE- DRUKWERK

NOODIG?

Laten wij het voor u

DRUKKEN

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376